

V tomto krátkom rozhovore vám predstavíme nášho telocvikára

Mgr. Michala Lichnera,

ktorý sa vyznačuje aj tým, že má k svojim študentom priateľský prístup.

Čo už vieme, je to, že natáča krásne videá (aj zo stužkových slávností a svadieb) a spolupracuje ako kameraman s rôznymi slovenskými televíziami. O tom viac sme radi, že ho

vietor zavial na našu školu a aj napriek tomu, že máme svoje „muchy“, tu stále zostáva 😊.

1. Už vás niekedy napadlo vymyslieť nový šport, ak áno, tak aký?

Nad týmto som, dievčatá, ešte zatiaľ nepremýšľal... (ani sa mu nečudujeme, práce má vyše hlavy)

2. Akú najzaujímavejšiu výhovorku ste dostali od svojich študentov?

Nad týmto musím chvíľočku popremýšľať, lebo ich je množstvo. Najzaujímavejšia asi bola tá, keď mi žiačka povedala: „Musela som dať mačke mlieko a nestihla som vlak“. Ale to nebolo na tejto škole. Výhovoriek bolo, je a bude ešte určite veľa.

3. Čomu sa venujete vo svojom voľnom čase?

Najviac tancu a potom ešte sem-tam chodím na džudo, to som robil dlhé roky závodne. Primárne je to ten tanec a potom všeobecne šport, napríklad fitko, behanie a rôzne kardioaktivity.

4. Aký bol váš detský sen?

Detským snom boli vždy indiáni a kovboji – presnejšie stať sa kovbojom. Ale keďže sa koním, tak to by asi moc nešlo. To bol detský sen. Keď išiel Winnetou, nevynechal som ani jeden diel.

5. Aké ste mali známky na základnej škole?

Bol som priemerný študent, taký dvojčár – trojčár, a potom na vysokej škole sa to rozbehlo k jednotkám.

6. Boli ste niečím výnimočný na základnej a strednej škole?

Keď sme na základnej a strednej škole hrali napríklad futbal, tak som sa vždy pridával k tým slabším. Spomínam si, že keď sme boli tuším siedmci na základnej škole, sme s tými najsilnejšími raz vyhrali 2:1. Kamarát dal vtedy gól hlavičkou. A to si pamätám, lebo som mal z toho brutálne super pociť, že vlastne my, kvázi „slabšia“ skupinka, sme vyhrali.

7. Čo vás naposledy potešilo?

Naposledy - keď dievčatá zo žiackej školskej rady nosili také srdiečka, kde bol napísaný pekný odkaz. Určite som mal radosť z dištančnej hodiny s bývalými štvrtáčkami. Pripravili prekvapenie, dievčat bolo asi 15 a každá mi ukázala jeden papierik a k tomu mi prečítali slová, ako ma majú rady a je škoda, že som neprišiel skôr. A to ma veľmi potešilo. Nieкто by povedal, že je to maličkosť, ale pre mňa to bola veľká vec, také morálne povzbudenie. Bolo to veľmi pekné a nečakal som to.

Vypracovali Vanessa Učňiková, Andrea Valková